

Sorge-klagan, hördt wid ... m.
Johannis Thuronii,
wälmeriterad kyrckioherde...

Thuronius, Petrus Johannis

1700-1829 81 Cbza Fol. 1701 Thuronius

National Library
of Sweden

Sorge = Klagan

Hörde

wid

Den

Wål = Åhrewördige och Höglärde

Herrens

M. JOHANNIS THURONII,

Wålmeriterad Kyrckioherdes i Cangasala/

Samt

Wrobsts öfwer kringgräntzande Församblingar

Gorde = Färd:

Hwilken effter en Gudelig wandring och beredelse

den 1 Maii Anno 1701 Saligen i Herrens JESU

Namn afled;

Och samma åhr den 22 Seprember wed Förnämt och Hederligt Folckz
Bijwistan med tilbörliq Rijk-Process uthi Cangasala Moder-Kyrckia
til at förwänta wår Saliggörares Mayestetiske Uppenbarelse
Hederligen nedsattes.

Åf den framledne Probstens Närmaste

och Bekandte.

Tryckt i ÅBO hos Jo. LAURENT. WAL.

ur härskar Atropos, och Clotho grymme
Syster

På werldsens trilrand floot? ja man sig
undrar för/

Des stora öfwer-macht han brukar på
hwars dörr

At göra motstånd ty / ey någon törs ell'
lyster.

Han slår mång hieltar full / och sig på dem starckt öfwar /

Ey någon skona wil / så gammal såsom ung /

Men tager aldels bort / gör deras kroppar tung /

Och i en ewig sömnu dem alla hastigt söfwar.

Din grymheet klagar måst / iag som så qwider gråter

Min Farkår tog tu bori / han war af åldren mått.

Doch kunnat lefwa än / fast han gjort åhren tått

Men din ståndz härjand macht ei sådan frögd tillåter.

Iag är sielf ödets bild / och fäller heta tårar /

Allt för min Farkårs Död / som oförmodlig war /

För alla Barnen sin / han sligtig omsorg bar /

Men nu är lagt omkull på swarta sorge-bårar.

Nu har iag kånna lärdt / som förr ey weta kunde /

Swad skada wara må / sin far at mista tår /

Den Barnen ansa wål / och war dem alltid när

Ach klagan är det wårdt / hwar tijma så och stunde.

Min Moorkår klaga måst / och ynckeligen tiuta /

Som mist sin kære Wan / den henne födde wål /

Och hiertlig hölt utaf / såsom sin egen siäl /

Men ingen tröst nu har än heta tårar giuta.

Men

Men doch hwad hielper här at iag så ymklig klagar/
Min Faders sidsta taal/ til oss på jorden här/
War fruchter Herren GUD/ han omsorg om Ehr bär/
Och som en Fader huld alt til det bästa lagar.

Farwål dy Farkär min/ som wil til grafwen fara/
Jag önskar en sööt roo/ åt Edra gamla been/
De wor ey trötta här/ ey tröga eller seen/
Dy skal Ehrre Lof-ord ock i ewigt Minne wara.

GUD frögdar wist Ehr Siäl/ med skal wij säya kunna
Med tusend Frögde-lust/ bland himbla Engla staar/
Som Eder ädla Siäl/ til himla Salen bar/

GUD wille oss och sidst/ med samma frögden unna!

PETRUS THURONIUS
Finlandus.

elpomene hör til/ un mig tin Sorge-stämna/
Den bleka grymma Död/ har ey sin hårdhet spart/
Men åter nyligen/ sin wilia hastat snart/
Til sådant ändemål/ som hiertat mände klämna.
Af hwilken händelse/ i mångens bröst har runnit/
En skräck/ en brist/ ett skral det oförljligt är/
Ty ingen Glädie-tröst ell' hugnad wara lär/
Der jämmer/ klage-låt/ sig snarlig har insunnit.

O hwad för tyrannij/ den mordske Clotho öfwar/
Som med sitt hoot och trug/ til jorden falla beer/
Ung/ gammal/ hög och låg/ rijk/ fattig med hwad meer/
Hon Man från Hustrun bort/ och Far från Barnen röfwar.

En outhärlig sorg/ hon daglig trachtar drifwa/
Och med sin Synstrars hielp/ i hast förkorta will/
Ens lif och lefnadz lop/ och ögon sluta till/
Så at wij alla hän/ i Jorden måtte blifwa.

Eij Solons Wijsheet all/ eij Arrals häfwor dyra/
Dit mordska hierta och/ der hoos din grymma hand/
Kan blidka någon-tijd och stängia uti band/
Men städz med sorg och gråt/ wårt hierta du will syra.

Min plicht nu wore wäl Her Far kär Ehr begråta/
Uppå Ehr döda Griff/ men pennan suncker ner/
Och munnen tystnar bort/ för gråt iag icke seer/
Jag kan ey annat nu/ men sucka mumla ståta.

Ty alt mitt Frögde-Ljus/ sin Strålar mände mista/
Som lyst daglig op/ för mig till denne dag
Men sij des klarhet nu/ har fast ett annat lag/
Uti en diuper graf/ och aldels trång en kista!

HEN. THURONIUS.

Så är nu Andelöds den Krop som dygden lyste/
Så haer nu döden skildt ett lustigt Achta-
band/

Hwars rena wandel här för världen ährbart lyste/
Har gädt till at besee ett annat folk och land.

Men wid hans swarta Graf måst Afvund sielf be-
känna/

At han sin GUD säock sin nästa älskat har/
At han till andras wäl en Pharus mände bränna/

Så lång' des Siäl uti den Jordisk Hyddan war.

Dy stänges en des Namn i Grafwens möreker inne/

Men swärfwar med Beröm bland dygdens ädla Barn ;

Så länge dygden bliffr i världsens wijsda minne/

Skall det en blifwa snärdt här utaf glömskans Garn/

En Amaranth, som ej förbleknas kan/ jag sätter/

Nu med en sorgse hand uppå Ehr swarta Griff/

Den en förändras lär af några kulna nätter /

På Stenen rijtar och sidst denne **Winne. Skriffte.**

Kan siungas som :

Min Siäl och Sinne kan GUD/ etc.

En listen wärld från stora världens Sa när Et och Siuttio ähren/

Förlöst / här hwilar nu sin S at dygden sielf gaf han sit bröst/

Been/ Men wärlat nu i himbla währen/

Som med föracht bemöt har slården/ S Han världens möre och kalla höst:

Och fördt en wandel ogemeen ; SEi säg sin neder- men uppgång/

Hwars Krop en ädel Siäl här lyst/ S Des Sool/ som frögdat har så mång.

Utur hwars Siäl sielf dygden lyst. S

PEIRUS UHLBERG.

